

Bønn i dalen

Av Carsen K., 11 år, Utah, USA

I fjor dro jeg på fottur sammen med faren og broren min. Vi gikk langt inn i dalen. Etter en stund begynte vi å utforske en sideliggende sti. Vi fant store huler og flotte utsiktspunkter. Vi klatret høyere og høyere over løse steiner og bratte bakker.

Etter en stund hadde vi gått oss fullstendig bort. Vi visste ikke hvilken vei vi skulle gå for å komme til bunnen av dalen. Vi satte oss fast i tette tornebusker og mistet både toppen og bunnen av dalen ute av syne. Jeg begynte å bli veldig frustrert. Jeg visste ikke hvor jeg skulle gå, og det visste heller ikke faren min!

Det begynte å bli mørkt og kaldt, og vi visste ikke hvordan vi skulle komme oss ut av dalen. Jeg visste at min himmelske Fader visste hvilken vei vi skulle gå.

Jeg sa: "Hvis vi ønsker å komme oss ut herifra, er vi nødt til å be!" Da knelte vi alle tre ned i bønn, og ba vår himmelske Fader om å lede oss ut av dalen.

I det vi begynte å gå, fikk jeg en følelse av at når jeg så et rett stort tre, skulle jeg gå til venstre. Etter at jeg gikk til venstre, så jeg bilen vår. Jeg visste at vår himmelske Fader hjalp oss ut av dalen. Vår himmelske Fader besvarte vår bønn, og vi kom oss trygt ut – akkurat idet solen gikk ned.

Jeg er så takknemlig for bønnens kraft og for vår himmelske Faders lyttende øre. ■